

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819206746
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8819206746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne V. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX Z., proti žalovanému Z. B. B. J. M., so sídlom Z. K. X, XXX XX B., J. L., zapísaný v parížskom L. obchodu a spoločností pod č. XXX XXX XXX, konajúci na území M. L. prostredníctvom Z. B. B. J. M. pobočka zahraničnej banky, so sídlom N. X., XXX XX Z., R.: XX XXX XXX, zapísaný v T. registri T. súdu Z. I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.668,99 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 5Csp/211/2019-148 zo dňa 08. júla 2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 1630,99 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietla.

Žalobkyňi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 451, ods. 1, 2, § 457, § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný v čase uzatvorenia úverových zmlúv, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv, dôvodová správa k nariadeniu vlády SR č. 141/2014 Z. z., § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa uzavrela s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou H. M. a.s. dňa XX.XX.XXXX zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 172,71 Eur, ktorý mala žalobkyňa zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach. Zmluvné strany taktiež uzatvorili zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání

kreditnej karty - časť 2., v rámci ktorej bola žalobkyni poskytnutá výška úverového rámca 5.000,- Eur s aktuálnou výškou úverového rámca 600,- Eur. Poplatok za poistenie bol uvedený vo výške 3,33% a výška mesačnej splátky bola uvedená ako „min. 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur“. Z predžalobnej výzvy zo dňa 19.11.2019 vyplýva, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.668,99 Eur v lehote do 24.11.2019, a to z dôvodu neplatičnosti zmluvy, resp. pre bezúročnosť úveru. Z informácie o definitívnej blokácii kreditnej karty z 07.12.2017 vyplýva, že právny predchodca žalovaného oznámil žalobkyni, že na základe jej žiadosti jej bola kreditná karta zrušená. Z výpisu z kreditnej karty vyplýva čiastka k dispozícii 232,60 Eur, aktuálny úverový rámec 1.900,- Eur, celková dlžná suma 1.667,40 Eur, aktuálna úroková sadzba a výška mesačnej splátky. Z potvrdení o zrealizovaní transakcie zo dňa 04.12.2017 vyplýva skutočnosť o zúčtovaní súm celkovo vo výške 1.710,- Eur na účet príjemcu. Z výpisu z kreditnej karty za september 2014 až november 2017, ako aj z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov vyplýva, že žalobkyňa za uvedené obdobie čerpala sumu 3.610,01 Eur a uhradila splátky v celkovej sume 5.241,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, preto skúmal, či uvedená zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že zo zmluvy nemožno jednoznačne určiť, v akej výške úverového rámca bol žalobkyni poskytnutý úver, keď v zmluve je v časti 2 bod 1.1 uvedené, že výška úverového rámca je 5.000,- Eur a ďalej, že aktuálna výška úverového rámca je 600,- Eur. Túto nezrovnalosť nie je možné odstrániť výkladom, nie je možné teda ustáliť, aký úverový rámec si strany vlastne dohodli. Keďže v zmluve sú uvedené dva rôzne údaje o celkovej výške úveru, resp. úverového rámca mal za to, že použité vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je v súlade s podstatou, zmyslom a účelom ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že v zmluve absentuje aj konkrétna, zrozumiteľne, určito a jasne uvedená výška splátky. Vyjadrenie určenia výšky každej mesačnej splátky percentom z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok sumy 300,- Eur je pre bežného spotrebiteľa len ťažko zrozumiteľné. Pokiaľ má spotrebiteľ nielenže vypočítať príslušné percento z dlžnej sumy, ale navyše k tomu počítať a zaokrúhľovať násobky dlžnej sumy, ktorú vyčerpá, keď navyše sú v zmluve uvedené v podstate dva údaje o výške úveru, resp. úverového rámca, potom je takéto určenie výšky mesačnej splátky vyjadrené pre priemerného spotrebiteľa zložité. Spotrebiteľ je odkázaný sám si vypočítavať výšku jednotlivých mesačných splátok podľa uvedeného vzorca, preto vyvodil, že na túto časť zmluvy určujúcu výšku celej mesačnej splátky nemožno prihliadať a aj preto konštatoval, že náliežitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve chýba. Z uvedených dôvodov poskytnutý revolvingový úver posudzoval ako bezúročný a bez poplatkov. Zároveň ďalším dôvodom bezúročnosti je aj skutočnosť, že poplatok za poistenie nebol súčasťou RPMN, preto bola v zmluve nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Tvrdenie, že poplatok za poistenie nebol súčasťou RPMN nebolo ani spornou skutočnosťou, nakoľko toto žalovaný potvrdil vo svojom vyjadrení k žalobe, zároveň však namietal, že tento poplatok nepatrí do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, preto nemal byť zarátaný ani do výpočtu RPMN. Zmluvné dojednanie o poskytnutí uvedenej doplnkovej služby je súčasťou formulárovej zmluvy bez uvedenia, že žalobkyňa ako spotrebiteľ mohla poskytnutie odmietnuť, preto vychádzal z predpokladu, že zmluvné dojednanie bolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, preto náklady ktoré spotrebiteľovi vznikli s týmto poistením, mali byť zahrnuté do celkových nákladov pre účely výpočtu RPMN. Z obsahu samotnej zmluvy vyplýva, že v základných podmienkach zmluvy je uvádzaný medzi ostatnými náležitosťami aj poplatok za poistenie, teda ide o údaj, ktorý je predpripravený žalovaným, žalobkyňa do neho nijako nezasahovala a samotný formulár zmluvy jej takéto konanie ani neumožňoval. Z uvedených skutočností je preto nepochybné, že aby žalobkyňa získala spotrebiteľský úver za podmienok vyplývajúcich z návrhu zmluvy, musela prijať aj poistenie splácania úveru. S poukazom na uvedené preto RPMN bola uvedená nesprávne, čo má taktiež za následok, že sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobca má nárok iba na vrátenie poskytnutého úveru. V zmysle zmluvy bol revolvingový úver poskytnutý pri ročnej úrokovej sadzbe 28,68%, pričom z internetovej stránky NBS vyplýva, že pri spotrebiteľskom úvere v marci 2014 (nové obchody) so splatnosťou do 1 roka bola úroková sadzba 8,27% p.a., so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov bola úroková sadzba 10,21% p.a. a so splatnosťou nad 5 rokov bola úroková sadzba 12,92% p.a.. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého v zmluve v danom prípade aj pri najvyššej priemernej úrokovej miere prevyšuje túto mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami viac ako dvojnásobne. V danom prípade teda ide v predmetných zmluvách o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je zmluva v časti odplaty neplatným právnym úkonom. V uvedenej časti tak vznikol žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za zaplatený úrok z úveru. Žalobkyni tak vznikol nárok na vydanie

bezdôvodného obohatenia v rozsahu súm, ktoré uhradila žalovanému nad rámec poskytnutej istiny úveru. Nakoľko žalobkyňa v prospech žalovaného preukázateľne uhradila celkovo sumu 5.241,- Eur, pričom celkovo vyčerpala sumu 3.610,01 Eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.630,99 Eur, preto vyhovel žalobe v uvedenej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaného zaviazal na zaplatenie uvedenej sumy. Vo zvyšku žalobu zamietol, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by uhradila viac ako 5.241,- Eur.

5. O trovách konania rozhodol tak, že úspech žalobkyne predstavoval 97,72% a neúspech 2,28%. Úspešnejšej žalobkyni tak po odrátaní neúspechu od jej úspechu vznikol proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95% , ktorý jej aj priznal. O konkrétnej výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku, ktorým mu súd uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.630,99 Eur s prísl. žalobkyňi a proti výroku o trovách konania. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že v časti 2 ods. 1, bod 1.1 zmluvy je uvedené, že výška úverového rámca 5.000,- Eur a aktuálna výška úverového rámca je 600,- Eur, preto záver súdu prvej inštancie je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z uvedených dôkazov jednoznačne vyplynulo, že výška úverového rámca je 5.000,- Eur a aktuálna výška úverového rámca v čase podpisu zmluvy bola 600,- Eur. Nejde pritom o žiadnu nezrovnalosť a nie je potrebné použiť ani žiadny výklad na určenie výšky úverového rámca, platného pre zmluvné strany. Záver súdu o neuvedení celkovej výšky revolvingového úveru tak nevyplýva z vykonaného dokazovania, čo svedčí aj o nesprávnom právnom posúdení. Ďalej uviedol, že v časti 2 ods. 1, bod 1.1. zmluvy jasne a zrozumiteľne vyplýva výška mesačnej splátky. Pri revolvingovom úvere platí, že dlžník čerpá z kreditnej karty ľubovoľnú sumu do výšky poskytnutého úverového rámca, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy nie je známa výška čerpania ani výška dlžnej sumy istiny a táto sa pravidelne mení v závislosti od čerpania dlžníkom a úhradami zo strany dlžníka. Poukázal na to že zákon o spotrebiteľských úveroch a ani iný všeobecne záväzný právny predpis neuvádza, akým spôsobom môže byť vyjadrený údaj o mesačnej splátke. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, pretože nevzal do úvahy oznámenie adresované žalobkyňi, ktorým jej zaslal kreditnú kartu a v ktorom je uvedený číselný údaj o aktuálnej výške mesačnej splátky pri vyčerpaní aktuálneho úverového rámca. Poukázal na to, že žalobkyňa bola viac krát, rôznymi spôsobmi informovaná o výške mesačnej splátky a o predpokladoch na jej výpočet. Súd prvej inštancie však uvedené skutočnosti nevzal do úvahy a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. K RPMN uviedol, že tento údaj je vypočítaný správne a v súlade s ustanoveniami zákona. V danom prípade preukázal, že poistenie nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru, čo vyplýva z úverovej zmluvy, z čl. 2 ods. 1, bod 1.1.. Poistenie nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, preto nie je možné započítať ho do celkových nákladov spotrebiteľa. Navyiac uviedol, že v úverovej zmluve je výslovne uvedené, že poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru a že je ho možné kedykoľvek odvolať, a to aj pred poskytnutím úveru. Za nedôvodné a nesprávne považoval aj posúdenie výšky úrokov v zmluve ako rozporných s dobrým mravmi, pretože pri revolvingových spotrebiteľských úveroch - kreditných kartách, sú úrokové sadzby vždy vyššie ako pri bežných spotrebiteľských úveroch. Výška úrokovej sadzby bola primeraná podmienkam na trhu v danom mieste a čase, nie je v rozpore s dobrými mravmi, ani so zákonom a nie je neprimerane vysoká. Mal za to, že súd nesprávne právne posúdil otázku nemravnosti dohodnutej výšky úrokov a v žiadnom prípade nezohľadnil špecifikum a podstatu revolvingového úveru. V tomto prípade nebolo možné vychádzať z priemerných úrokových mier obchodných bánk, keďže tieto neobsahovali údaje o revolvingových úveroch, resp. úveroch poskytnutých na kreditnú kartu, preto mal pomerovať výšku dohodnutého úroku s úrokmi porovnateľných produktov peňažných ústavov. Nie je mu zrejmé, aký prehľad úrokových sadzieb súd získal z internetovej stránky a nepresvedčivosť a nejasnosť odôvodnenia rozhodnutia má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov napadol aj výrok o trovách konania. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, prizná mu nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu

predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorené zmluvy sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami, kde právny predchodca žalovaného vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetné zmluvy túto charakteristiku spĺňajú.

12. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalobkyňa ako spotrebiteľ osobitne nevyjedнала a nemala ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

13. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovanej ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „ZoSÚ“) v § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 ods. 2 písm. g) uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj celkovú výšku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť.

15. Pod pojem celková výška, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ možno rozumieť všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Celková výška spotrebiteľského úveru môže byť pritom určená ako maximálna výška alebo súčet všetkých prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Môže ísť tak buď o čiastku poskytnutú veriteľom jednorazovo alebo o horný strop v úverovom rámci, stanovujúci

najvyššiu čiastku, ktorú môže spotrebiteľ čerpať od veriteľa v budúcnosti, pričom súd prvej inštancie správne uviedol, že tento údaj musí byť uvedený jasne, zrozumiteľne a určito.

16. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že z uzatvorených spotrebiteľských zmlúv nie je možné jednoznačne určiť výšku úverového rámca, teda aj celkovú výšku úveru. Túto nezrovnalosť nie je možné odstrániť výkladom, teda nie je možné ustáliť, aký úverový rámec si zmluvné strany vôbec dohodli. Keďže v uzatvorených zmluvách sú uvedené dva rôzne údaje o celkovej výške úverového rámca, hoc v zmysle spomínaného § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ musí byť tento údaj uvedený ako jeden údaj, a to určite, jasne a zrozumiteľne, čo platí aj pre revolvingový úver. Zákon neupravuje vo vzťahu k revolvingovému úveru žiadnu výnimku, preto odvolací súd rovnako nevzhliadol dôvod na to, aby v uzatvorenej revolvingovej spotrebiteľskej zmluve nemohol byť tento údaj uvedený jednoznačne a určito. Odvolací súd má za to, že úverový rámec tak, ako je upravený v predmetnej revolvingovej zmluve nie je v súlade so zmyslom, účelom a podstatou § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ.

17. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že poistenie ako doplnkovú službu je potrebné zahrnúť do celkovej výšky úveru, avšak len vtedy, ak ide o povinné poistenie, čo z vykonaného dokazovania napokon vyplynulo. Žalovaný namietal, že poistenie v predmetnom prípade bolo dobrovoľné a nepodmieňovalo uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, avšak žiaden dôkaz, ktorý by podporoval jeho tvrdenie nepredložil. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevplynulo, aby v zmluvných dojednaniach mala žalobkyňa ako spotrebiteľ právo poistenie vopred odmietnuť, resp. uzatvoriť zmluvu aj bez poistenia. Samotná formulácia o základnom súbore poistenia ešte neznamená, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si skutočne dobrovoľne poistenie vybrala a zvolila, pričom najmä samotná skutočnosť, že ide o evidentne formulárový text zmluvy, ktorý žalovaný ako veriteľ pripravil pre vopred neurčitý počet spotrebiteľov dokazuje, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť do samotného textu zmluvy zasiahnuť, čo podporuje aj to, že v texte zmluvy sa neuvádzala žiadna iná alternatíva, resp. možnosť odmietnutia poistenia. Z uvedených dôvodov mal aj odvolací súd za to, že poistenie bolo obligatórnou súčasťou uzatvorenia zmluvy a preto malo byť zahrnuté aj do určenia celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

18. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej systém ochrany zavedený smernicou č. 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25).

19. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné nesprávne uvedenie celkovej výšky úveru, ktoré bola žalobkyňa ako spotrebiteľka povinná zaplatiť spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru a preto nebolo potrebné sa ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

20. Z vyššie uvedených záverov tak vyplýva, že žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len istinu skutočne čerpaného úveru, t.j. sumu 3.610,01 Eur. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vrátila žalovanému vyššiu sumu, teda vrátila 5.241,- Eur na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.630,99 Eur, ktoré je žalovaný povinný vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia, preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu uvedených súm ako bezdôvodného obohatenia a tiež správne zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania z uvedenej sumy.

21. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech jeho odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).